

min Stemme ret meget i det Kor. Jeg vil kun minde om, at en naturlig Følge af den Lovgivning, vi have faaet i de senere Aar, maatte blive nogen Ebbe i Kassen. Vi have gennemført en meget kostbar Lovgivning, det indrømme vi alle, men det er et Forhold, hvor den ene vistnok ikke har saa meget at lade den anden høre. Det forekommer mig, at de Oppositionspartier her i Salen, som gerne ville lægge Regeringspartiet det til Last, ikke have meget at lade os høre i den Retning. Jeg skal ikke sige meget om den Lovgivning, vi have faaet, men kun nævne, at nu have vi lige faaet Rigshospitalet færdigt, og det har kostet en halv Snes Mill. Kr., og at Københavns nye Banegaard vel vil koste op mod 30 Mill. Kr., inden den er færdig. Ganske vist faa vi en Slags Refusion, det vil sige vore Efterkommere faa det maaske; for det Tilskud, som København skal give, er jo ikke begyndt at flyde endnu, det varer vel adskillige Aar endnu, inden det begynder at flyde, og saa vil det vare 15 Aar, inden man bliver helt færdig med det. Jeg ved ikke, om der er regnet med Rente og Rentes Rente i Udvalget, den Gang det tog denne Bestemmelse, og det skal jeg ikke komme videre ind paa. Men den Sag er sikker nok, at det er Statskassen, som er den angrebne Part, det er den, som maa udrede de Beløb, der skulle til. Vi ere desuden i Lag med at bygge Christiansborg Slot, Postbygning og mange andre Bygninger, som endnu kræve store Beløb.

Der er imidlertid særlig to Love, som have virket i høj Grad paa Statskassens Balance, og det er Loven om Toldafgiftens Nedsættelse og Lønningslovene. At det her drejer sig om henvend en Snes Mill. Kr. med Hensyn til Statskassens Balance, er noget, som vi ikke kunne undgaa at lægge Mærke til, og det er, forekommer det mig, ogsaa noget, vi alle have vort Ansvar for, ikke mindst de, der nu gerne ville angribe den nuværende Regering og det nuværende Regeringsparti, idet vi som bekendt vilde være komne adskilligt længere ned med Balancen, hvis de Ønsker, som vare fremme fra den Side, den Gang vi gennemførte de to Love, vare blevne fuldt ud imødekomne. Det har imidlertid glædet mig under denne Finanslovbehandling at lægge Mærke til den Holdning, som den højtærede Regering har taget med Hensyn til den finansielle Stilling. Jeg tror, at den Holdning, Regeringen har indtaget, vil blive mødt med Tilfredshed omkring i Landet. Ikke mindst fra Højres Side har man villet benytte den

nuværende økonomiske Situation til at slaa et Slag, om jeg saa maa sige, for det, som er Højres Kongstanke, en Forøgelse af de indirekte Skatter. Det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) lagde i den Henseende stærkt for, og at han blev fulgt af det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff), er en Selvfølge, da dette ærede Medlems Ideal, som bekendt, er saa store indirekte Skatter som muligt. Der er imidlertid en Ting, som i høj Grad har glædet mig under denne Forhandling, og det er den bestemte Modstand, som den højtærede Finansminister har vist overfor de Ønsker, som saaledes ere komne frem.

Jeg skal indskyde, at under den Kritik, vi have hørt fra de Radikale og Socialdemokraterne, har man egentlig ikke hørt noget om, hvor de ville anvise forøgede Indtægter for Statskassen. Man har hørt Kritik over, at der f. Eks. har været Tale om at forhøje Jernbanetaksterne, men nogen Anvisning paa, hvorledes de ærede Partier ville skaffe forøgede Indtægter, har man ikke faaet. At tale om Militærudgifternes Nedsættelse, efter at vi ved to Valg have drøftet det Spørgsmaal, og Flertallet af Befolkningen har udtalt sig for en virkelig Forsvarsordning, er i Virkeligheden ikke nogen Anvisning i Øjeblikket. At man kan have Haab om, at det kan blive anderledes en Gang i Fremtiden, er sin Sag. Haabet beskæmmer ingen, men hvordan vi i Øjeblikket skulle faa Balance i Statskassen, har jeg, som sagt, ikke hørt nogen Antydning af fra de to Partier.

Man er, som sagt, ikke i Tvivl om, hvad Højre ønsker. Det ønsker større Forbrugsskatter, Forøgelse af den indirekte Beskatning, og jeg har haft det Indtryk, at navnlig de ærede Medlemmer fra Frederiksberg (Ellinger) og Københavns 1ste Valgkreds (Wulff) have ment, at nu var Lejligheden til at slaa et Slag for denne Højres Kongstanke. Det glæder mig, at den højtærede Finansminister hejser den Fane med Hensyn til vor Toldbeskatning, han altid har hejst. Naar de mange Hundreder Spalter i Rigsdagstidenden nu blive trykte færdige, vil Hovedpointen i hele denne Forhandling være, at den nuværende Finansminister i Skattespørgsmaalet har anvist Fremtiden de Veje, vi have søgt at følge i Fortiden. Derfor ønsker jeg at bringe den højtærede Minister en Tak. At vi tale om Forhøjelse af Jernbanetaksterne, er i og for sig naturligt. Vi have altid hævdet det Standpunkt, at de omtrent 250 Mill., vi have anbragt i vore Statsbaner, skulde give nogen Rente. Jeg vil